

Arrest

nr. 80 436 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. DRIESSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 8 augustus 2008 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 21 september 2009 diende verzoekster daarnaast een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.3. Verzoekster diende vervolgens, bij aangetekend schrijven van 12 januari 2010, bij de burgemeester van de stad Sint-Truiden een aanvraag in om, overeenkomstig de artikelen “9bis+ter” van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 maart 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 21 september 2009 om, op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekster op 8 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2009 werd ingediend door:

[O., Z.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Polen (in plaats van de Russische Federatie, het herkomstland van betrokkene), daar betrokkene in Polen geniet van het statuut van subsidiaire bescherming.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft, nl. Polen.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services – Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).

Gezien de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, kunnen we stellen dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugwijzing, Polen.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing, Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf die door verzoekster in augustus 2008 en januari 2010 werden ingediend ongegrond werden verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in wat kan beschouwd worden als een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

[...]

In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dienen verzoekers vast te stellen dat de DVZ enkel een beslissing neemt inzake verzoekster [O. Z.].

Dit terwijl nochtans bij aangetekend schrijven aan de Burgemeester van de Stad Sint-Truiden dd. 12.01.2010, waarvan de goede ontvangst werd bevestigd bij schrijven dd. 22.01.2010, een verzoek werd ingediend namens de gehele familie [O.], namelijk:

- [O. Z.]
- [O. K.]
- [O. N.]
- [O. K.]
- [O. K., N., Z., S., D., P., K.]

In de bestreden beslissing van de DVZ wordt enkel een beslissing genomen inzake mevrouw [Z. O.] en wordt enkel desbetreffend gemotiveerd.

Aangezien de DVZ, door in de bestreden beslissing op deze wijze uitdrukkelijk niet te antwoorden op de argumenten en middelen van de overige familieleden [O.] voornoemd, een ernstige schending op de formele en materiële motiveringsplicht heeft begaan.

[...]

In hun verzoekschrift tot regularisatie dd. 12.01.2010 hebben verzoekers een dubbele rechtsgrond aangehaald, namelijk:

- 1) Art. 9 ter Vreemdelingenwet: regularisatie om medische redenen
- 2) Art. 9 bis Vreemdelingenwet: prangende humanitaire situatie

In de bestreden beslissing wordt enkel geoordeeld tot ongegrond verklaring van het verzoek op grond van art. 9 ter Vreemdelingenwet, terwijl ook uitsluitend op deze grond enige motivering naar voren wordt gebracht door de DVZ.

Aangezien de aangehaalde gronden in toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet door de DVZ in haar beslissing onaangeroerd worden gelaten en er zelfs geen enkele beslissing inzake het verzoek op grond van art.9 bis Vreemdelingenwet werd getroffen.

Een verzoek tot toelichting per e-mailbericht van de raadsman van verzoekers dd. 26.04.2011 werd door de DVZ nadien eveneens volkomen onbeantwoord gelaten. (stuk 4 verzoekers)

Ook de medische elementen die werden opgeworpen door verzoekers, zijn relevant in het kader van het oordeel omtrent hun verzoek op grond van art. 9 bis Vreemdelingenwet:

Desbetreffend kan verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaronder RvV 38.847 dd. 17 februari 2010 – RvV 42.699 dd. 29 april 2010 die stelt: “Medische elementen kunnen buitengewone omstandigheden zijn voor een art. 9 bis. DVZ moet dit motiveren en mag niet enkel verwijzen naar 9ter.”

Aangezien op deze wijze, door volledig niet te antwoorden op deze nochtans valabele argumenten op grond van art. 9 bis Vreemdelingenwet door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen, schendt de bestreden beslissing op ernstige wijze de formele en materiële motiveringsplicht.

[...]

In de bestreden beslissing van de DVZ wordt gesteld dat verzoekers hun toevlucht kunnen zoeken tot medische begeleiding in Polen inzake hun medische problematiek.

“De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft, nl. Polen.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ A. “Quality in and Equality of Access to healthcare Services – Country Report for Poland, March 2008, p. 33-34)”

In het adviesverslag van de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken dr. [K. G.] dd. 30.03.2011 wordt in de conclusie nochtans opgenomen:

“Vanuit medisch standpunt kunnen wij dan ook besluiten dat dit posttraumatisch stressyndroom met angstige depressie bij de betrokkene, hoewel dit kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Polen.

Er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de medische context.”

De bestreden beslissing van de DVZ vermeldt echter behoudens een pro forma verwijzing naar een 3 jaar oud verslag in de aangehaalde literatuur geen enkel dergelijk bijkomend onderzoek naar de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke medische zorgen en de opvolging ervan in Polen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat de eigen arts-attaché van Dienst Vreemdelingenzaken dr. [K. G.] hierop uitdrukkelijk aandringt in haar advies.

Door dit niet te doen werd in de bestreden beslissing van de DVZ de motiveringsplicht ernstig geschonden.

Het medisch advies van dr. [K. G.] zelf is eveneens ruim onvoldoende en onbehoorlijk gemotiveerd: het verwijst immers zelfs voornamelijk naar de Poolse gouden gids ([http:// en.pkt.pl/](http://en.pkt.pl/)), om te stellen dat er in Polen: “eveneens huisartsen en psychiaters werkzaam zijn”.

Uiteraard maakt het feit dat er in Polen uiteraard – eveneens huisartsen en psychiaters bestaan (zoals in alle landen ter wereld) het nog niet aangetoond dat verzoekers in hun specifiek geval, en met hun specifieke medische en psychische problematiek, en op een voor hun betaalbare wijze, van deze zorg op behoorlijke wijze kunnen genieten.

Desbetreffend kan verwezen worden naar de vaste Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaronder RvV 50.147 dd. 26 oktober 2010 “De DVZ- arts verwijst naar enkele internetsites om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van zorg aan te tonen. Deze informatiebronnen tonen niet aan dat het voorgestelde zorgregime toegankelijk is voor de betrokkene.”

RvV 78.764 dd. 17 februari 1999:

“DVZ moet rekening houden met onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord geven op de bewezen argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft.”

RvS 72.594 dd. 18 maart 1998:

“DVZ moet eventueel zelf actief onderzoek voeren naar de mogelijkheid van financiering in het thuisland van een medische behandeling.”

De formele en materiële motiveringsplicht is door de bestreden beslissing van de DVZ op deze wijze ernstig geschonden.

[...]

In de bestreden beslissing argumenteert de DVZ dat “Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en opvolging beschikbaar is in het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft, nl. Polen.”

Gelet op hogerstaande, extreem gewelddadige en traumatische situaties die verzoekers hebben ondergaan in hun land van herkomst Tsjetsjenië (Rusland), en waaromtrent zij dagdagelijks zeer intensieve fysische en psychische begeleiding en hulp ontvangen in België, is het onredelijk om van verzoekers thans te eisen om terug te keren naar Polen.

Meer bepaald dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat er diverse rapporten voorhanden zijn over de ontoegankelijkheid en slechte kwaliteit van medische zorg voor (T[s]jet[s]jeense) asielzoekers in Polen.

De behandelend artsen attesteren en bevestigen aan verzoekers dat een nieuwe volledige drastische context - en omgevingsverandering (zoals een verhuis naar Polen) voor verzoekers dramatische fysische en psychische gevolgen zou teweeg brengen.

Door toch op deze wijze haar beslissing tot ongegrond verklaring te motiveren heeft de DVZ een ernstige inbreuk op het redelijkheidsbeginsel in bestuurszaken begaan.”

3.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de aanvraag die verzoekster op 22 september 2009 heeft ingediend om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Hij licht toe dat derhalve uiteraard niet wordt ingegaan op de argumenten die werden aangehaald in de aanvraag van 13 januari 2010 om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Daarnaast betoogt verweerder dat verzoekster ten onrechte in twijfel trekt dat de medische zorgen die zij nodig heeft in Polen beschikbaar en toegankelijk zijn en verwijst hij naar de in de bestreden beslissing opgenomen motivering en naar het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij, als verblijfsgerechtigde in Polen, verstoken zou blijven van de vereiste medische zorgen. Verweerder stelt tevens dat verzoeksters bewering dat zij traumatische ervaringen had in Tsjetsjenië niet verhindert dat zij terugkeert naar Polen, alwaar zij de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Hij zet voorts uiteen dat nergens blijkt dat de medische verzorging in Polen van slechte kwaliteit zou zijn en dat indien de medische verzorging in België van een hogere kwaliteit zou zijn, hetgeen niet blijkt, dit ook niet impliceert dat verzoekster tot een verblijf in het Rijk gemachtigd dient te worden.

3.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij aangetekend schrijven van 21 september 2009 – door verweerder ontvangen op 22 september 2009 – verzocht om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Voormelde aanvraag gaat enkel uit van verzoekster. Haar kinderen worden in deze aanvraag niet vermeld. Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn omdat verweerder niet uitdrukkelijk heeft geantwoord *“op de argumenten en middelen van de overige familieleden”*. In zoverre verzoekster verder verwijst naar het feit dat zij in een latere aanvraag – en meer specifiek een aanvraag die zij op 12 januari 2010 aan de burgemeester van de stad Sint-Truiden richtte – tevens verzocht om samen met haar kinderen tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, moet worden geduurd dat deze aanvraag aanleiding gaf tot een afzonderlijke beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep. Het gegeven dat in de in casu bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een specifieke verblijfsaanvraag, niet terzelfdertijd wordt geantwoord op een andere verblijfsaanvraag, waarbij tevens een andere rechtsgrond wordt

ingeroepen, laat niet toe te besluiten dat de formele of de materiële motiveringsplicht geschonden werden. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeksters standpunt dat medische gegevens buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en haar verwijzing naar de rechtspraak van de Raad in voorliggende zaak geenszins dienend zijn, daar in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over verzoeksters aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden en deze beslissing niet verhinderde dat verzoeksters medische situatie alsnog in aanmerking genomen werd bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag die op basis van voormelde bepaling werd ingediend. Ter terechtzitting is trouwens gebleken dat verweerder verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ten gronde onderzocht, wat impliceert dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakten om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure, werden aanvaard.

De Raad stelt tevens vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing verzoekster toelaat te begrijpen waarom verweerder van oordeel was dat haar geen verblijfsmachtiging op medische gronden diende te worden toegestaan. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekster voorheen in Polen verbleef en dat de medische zorgen die zij nodig heeft in dat land beschikbaar en toegankelijk zijn. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer en naar het *“Country Report for Poland”* van maart 2008. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig, zodat niet kan worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden gesteld dat verzoekster het feit dat de ambtenaar-geneesheer verwees naar de Poolse gouden gids om aan te tonen dat er in Polen huisartsen en psychiaters zijn bekritiseert, doch niet aantoont dat de informatie die in deze telefoongids is opgenomen niet correct zou zijn. Zij bevestigt trouwens zelf dat er in Polen voldoende huisartsen en psychiaters zijn. Door te verwijzen naar haar *“specifieke medische en psychische problematiek”* toont zij verder niet aan dat de artsen in Polen onvoldoende gekwalificeerd zijn of dat verweerder onterecht oordeelde dat de zorgen die zij nodig heeft beschikbaar zijn. Verzoekster betoogt nog dat ook rekening moet gehouden worden met de vraag of de zorgen die zij nodig heeft in Polen voor haar betaalbaar en dus toegankelijk zijn. Zij verwijst naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk aangaf dat de toegankelijkheid van de vereiste zorgen diende geëvalueerd te worden en benadrukt dat uit de rechtspraak van de Raad kan afgeleid worden dat rekening dient te worden gehouden met de (financiële) toegang tot de zorgverstrekking. Uit de motivering van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder onderzocht heeft of de medische zorgen in Polen voor verzoekster toegankelijk zijn en dat uit informatie die is opgenomen in een landenrapport, dat in het kader van een Europees programma tot stand kwam, kan afgeleid worden dat dit het geval is. Verzoekster betoogt weliswaar dat het verslag waarop verweerder zich baseerde om te concluderen dat de gezondheidszorgen die zij nodig heeft voldoende toegankelijk zijn reeds dateert van 2008, maar maakt niet aannemelijk dat de inlichtingen die in dit verslag zijn opgenomen niet langer correct of actueel zijn. Verzoekster stelt nog dat er diverse rapporten voorhanden zijn inzake de niet-toegankelijkheid en de slechte kwaliteit van de medische zorgverstrekking in Polen, maar brengt geen dergelijke rapporten aan. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster in het verleden in Polen toegang had tot medische zorgen en zij tevreden was over de medische dienstverlening, aangezien zij verklaarde positieve ervaringen te hebben gehad met een psychotherapeut in Polen. Zij maakt met haar toelichting dan ook niet aannemelijk dat enig *“bijkomend onderzoek”* zich opdroeg. Daar verzoekster voorheen jaren in Polen verbleef kan zij ook bezwaarlijk voorhouden dat een terugkeer naar Polen als *“een drastische context- en omgevingsverandering”* kan worden beschouwd. Zij toont door voorts te verwijzen naar haar ervaringen in Tsjetsjenië ook niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing houdt namelijk niet in dat verzoekster verplicht wordt om terug te keren naar Tsjetsjenië en het gegeven dat verzoekster stelt in Tsjetsjenië geconfronteerd geweest te zijn met extreem gewelddadige en traumatische situaties impliceert ook niet dat zij niet verder in Polen kan verblijven.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg ook niet toe te concluderen dat de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel geschonden werden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK